

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **A. P.**, zastoupené Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, za účasti: **I) Ing. V. T.** a **II) Z. T.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č. j. JMK 26687/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2017, č. j. 62 A 63/2016 – 431,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Odměna Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 33, Brno, **se určuje** částkou **8.228 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 26. 8. 2015 vydal obecní úřad Bílovice nad Svitavou (dále jen „stavební úřad“) dodatečné povolení na stavbu „přístavba rodinného domu č. p. X vč. souvisejících

stavebních úprav“ B. n. S., T. 489, na pozemku p. č. st. X, p. č. X a X v k. ú. B. n. S. (dále jen „stavba“). Stavebníky jsou osoby zúčastněné na řízení.

[2] Dne 24. 2. 2016 pak žalovaný Krajský úřad Jihomoravského kraje zamítl odvolání žalobkyně, která je sousedkou osob zúčastněných na řízení.

[3] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Brně. Ten však její žalobu zamítl.

[4] Žalobkyně nesouhlasila s umístněním odvodu spalin z plynového kotle osob zúčastněných na řízení směrem do boku k jejímu pozemku, nikoliv vzhůru, kde by spalinové imise tolik nerušily.

[5] Krajský soud na nařízeném jednání přečetl listiny založené ve správním spise, konkrétně znalecký posudek D. K. ze dne 15. 7 2015 (předložený žalobkyní), rovněž revizní zprávu spalinové cesty u přístavby rodinného domu T. 489, kterou dne 16. 5. 2014 zpracoval P. K., KOMINEX CZ, s. r. o., a odborné vyjádření znalce v oboru požární ochrany, specifikace kominictví, J. A. ze dne 13. 10. 2015 (předložené osobami zúčastněnými). Součástí správního spisu bylo též souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Šlapanice ze dne 24. 9. 2014 k umístění mj. plynového kotle o tepelném příkonu 30 kW a „Vyhodnocení imisní situace“ zpracované Ing. Bohuslavem Poppem, autorizovanou osobou pro výpočet rozptylových studií a vypracovávání odborných posudků.

[6] Krajský soud na základě těchto podkladů uzavřel, že zákonnost a nezávadnost umístění spalinové cesty z plynového kotle potvrzuje revizní zpráva a dodatečné vyjádření revizního technika i následně zpracované odborné vyjádření znalce J. A. Ohledně znaleckého posudku D. K. se krajský soud ztotožnil se žalovaným i znalcem A., že závěry v tomto posudku uvedené jsou značně nekonkrétní.

[7] Žalobkyně namítala, že odtah spalin ještě zhorší zdravotní stav její rodiny. Krajský soud nicméně nepřisvědčil žalobkyni, že by stavební úřad ve svých vyjádřeních bagatelizoval namítaný špatný zdravotní stav žalobkyně a jejích dětí. Podle soudu osoby na řízení zúčastněné doložily, že je odtah spalin od kotle nezávadný. Prosté tvrzení žalobkyně o jeho závadnosti a vlivu na zdraví její a jejích dětí tak nemohlo jakkoli ovlivnit zákonnost vydaného dodatečného povolení stavby.

[8] Krajský soud zamítl námitku, že žalovaný (resp. stavební úřad) pochybil, pokud nezohlednil plánovanou přístavbu zimní zahrady. Konstatoval, že se rozhodnutí o umístnění stavby ze dne 3. 6. 1988 ani dodatečné povolení stavby ze dne 21.11.1990 nevztahují na žalobkyní plánovanou přístavbu zimní zahrady. Jak je uvedeno v obou rozhodnutích, týkají se přístavby na pozemku p. č. X, zatímco přístavba zimní zahrady má být realizována zejména na pozemku p.č. X k. ú. B. n. S.

[9] Soud nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že by stavba osob zúčastněných na řízení měla mít po přístavbě výšku 7,03 m. Údaj uvedený žalobkyní se totiž v žádné ze zpráv o měření stavby přímo nevyskytuje, na rozdíl od údaje 6,63 m, resp. 6,65 m, který je ve

zprávách o měření uveden. Žalobkyně svoje tvrzení, že by v důsledku změny výšky stavby došlo k poškození obkladů jejího domu, nijak nedokládá. Zateplení štítu stavby žalobkyně bylo již dávno provedeno, což vyplývá z fotografie předložené osobami zúčastněnými na řízení (čl. 181 soudního spisu).

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření k ní

[10] Proti rozsudku brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).
[11] Stěžovatelka namítá, že vzhledem k nevhodnému umístění výpusti z kotle všechny emise „sedají" do dvora jako „poklička", čímž je ztížen a omezen pohyb žalobkyně a jejích dětí ve dvoře a způsobena praktická nemožnost větrat. Stěžovatelka je přitom přesvědčená, že je technicky jistě řešitelné, aby byl zásah do práv stěžovatelky minimalizován tím, že bude výpusť umístěna jinde nebo bude kupříkladu dostatečně zvýšena. Hledáním takovéhoto řešení se měl zabývat stavební úřad i žalovaný, aby dostatečně ochránili práva stěžovatelky jakožto dotčené osoby.

[12] Správní orgány přitom vypořádaly námitky stěžovatelky jen povrchně a nezajistily dostatečnou ochranu práv její rodiny. Ke zdravotním komplikacím spojeným s odtahem spalin stavební úřad uvedl, že: *„zdravotní stav p. P. ani jejích dětí není předmětem tohoto řízení"* (str. 25 dodatečného stavebního povolení), *„stavební úřad nemůže brát v potaz zdravotní stav sousedů"* (str. 43 dodatečného stavebního povolení), a bagatelizoval námitku žalobkyně tvrzením, že *„i komín z RD čp. 393 může mít vliv na zdraví dětí p. P., stejně jako komín teplárny v Brně"* (str. 40 dodatečného stavebního povolení). Zdravotní stav stěžovatelky i jejích dětí se přitom co do dýchacích obtíží neustále zhoršuje, což žalobkyně namítala již v povolovacím řízení.

[13] Znalecký posudek vypracovaný D. K. je řádně zpracovaným znaleckým posudkem, který měl Krajský soud v Brně vzít v potaz. V případě, že by shledal rozpor mezi jím a pouhým odborným vyjádřením J. A., na které soud v odůvodnění svého rozsudku odkázal, měl nařídit vypracování nového znaleckého posudku, který by postavil spornou situaci na jisto.

[14] Oproti posudku D. K., který stěžovatelce co do nepříznivých zdravotních dopadů dával za pravdu, postavily správní orgány revizní zprávy, které nepostihovaly konkrétní situaci a konkrétní dopady na nemovitosti stěžovatelky – tedy zejména přístavbu zimní zahrady. Přestože žalovaný a stavební úřad námitky zásahu do zdraví stěžovatelky a její rodiny bagatelizovali a řádně se jimi v rámci rozhodování o dodatečném povolení černé stavby na sousedním pozemku nezabývali, ani Krajský soud v Brně neposkytl stěžovatelce ochranu jejích práv.

[15] Další kasační námitka směřuje na nezohlednění platného územního rozhodnutí na dostavbu zimní zahrady. Stěžovatelce totiž svědčí platné územní rozhodnutí z roku 1988, které se vztahuje i na již zmiňovanou dostavbu zimní zahrady. Ačkoliv toto rozhodnutí nebylo konzumováno v celém rozsahu (dostavba zimní zahrady nebyla realizována), postačí, že bylo konzumováno alespoň částečně. Záměr stěžovatelky zimní zahradu realizovat a dostavět tak měl být reflektován. Protože stavební úřad ani žalovaný

toto územní rozhodnutí z roku 1988 nebraly při svém rozhodování v potaz, jsou vydané dodatečné stavební povolení a napadené rozhodnutí nezákonná a měla být z tohoto důvodu zrušena. Z uvedených důvodů je dle stěžovatelky nezákonný a nesprávný i napadený rozsudek, neboť Krajský soud v Brně se platností územního rozhodnutí z roku 1988 vůbec nezabýval a dospěl – dle stěžovatelky – ke zcela nesprávným závěrům. Stěžovatelka proto žádá zrušení napadeného rozsudku.

[16] Poslední skupina kasačních námitek brojí proti skutečné výšce stavby povolené osobám zúčastněným na řízení. Stěžovatelka upozornila stavební úřad na nesoulad projektové dokumentace s reálným stavem na místě dodatečně povolované stavby. Takový nedostatek v řízení o dodatečném povolení stavby (bez ohledu na existenci námitky či zásahu do vlastnických práv stěžovatelky) měl přitom být zkoumán stavebním úřadem, resp. žalovaným již z toho důvodu, že jde o otázku zjištění skutečného skutkového stavu věci a tedy i otázku souladu rozhodnutí s právními předpisy. Stěžovatelka poukazuje na to, že původně měla být výška stavby 5,7 m, následně byla odsouhlasena výška 6,45 m, dodatečné povolení stavby z roku 2015 je na 6,65 m, avšak skutečná výška stavby podle geometrického zaměření ze dne 14. 3. 2016 provedeného Ing. L. V. je 7,03 m, což podle stěžovatelky potvrzuje zákres a vyjádření Ing. arch. Š. z 15. 4. 2016. Styk obou staveb je požárně nevhodný a změnou výše stavby o 40 cm bylo v tomto rozsahu zasaženo i do dřevěného obložení domu stěžovatelky. Stěžovatelka ani nemá ke svému dřevěnému obložení přístup, aby ho mohla udržovat a v případě potřeby opravovat. Zásah do práv stěžovatelky spočívá i v tom, že Ing. arch. E. Š. narazila na nesrovnalosti ve výškách právě při přípravě projektu na dostavbu zimní zahrady a pro daný nesoulad a nemožnost zjistit skutečný stav věci, nemohl být projekt řádně dokončen. Podle stěžovatelky celé stavební řízení provází nesoulad textové a výkresové části dokumentace.

[17] Osoby zúčastněné na řízení považují argumentaci stěžovatelky za nedůvodnou. Znalecký posudek D. K. neobsahuje žádné konkrétní argumenty, což ostatně vyplývá i z vyjádření znalce A. Krajská hygienická stanice osobám zúčastněným odmítla dát písemné vyjádření k nezávadnosti jejich kotle, neboť takovou otázku považují za bezpředmětnou – nejedná se o zdroj znečištění ovzduší. V rozhodnutí o umístění stavby z roku 1988 není pojednáno o zimní zahradě. Co se týče dokumentace předložené stěžovatelkou k výši budovy zdůraznily, že stěžovatelka vědomě dokládá v minulosti neschválenou dokumentaci (nakonec neschválené výkresy). Osoby zúčastněné na řízení shrnuly, že veškeré posudky pořizovaly na vlastní náklady tak, aby stěžovatelce bylo vyhověno. Stávající situace a nekončící konflikt je pro ně však psychicky velmi náročný.

[18] V replice stěžovatelka zpochybnila některá vyjádření znalce A., jemuž osoby zúčastněné na řízení přisvědčily. Zejména se vymezuje vůči jeho závěru, že sama stěžovatelka „vypouští do ovzduší jedovaté látky“ a může „sobě a svým dětem ohrožovat a poškozovat zdraví“. Tyto závěry se neopírají o jakákoliv bližší fakta či podklady. Rovněž stěžovatelka k vytápění své nemovitosti využívá primárně plynového kotle, doplňkově využívá elektrické podlahové topení a radiátory a krbová kamna, ve kterých topí dřevem. Ke zhoršení zdraví své rodiny tak stěžovatelka rozhodně nepřispívá. Její hlavní námitkou v žalobě i kasační stížnosti bylo nevhodné umístění výpusti sporného komína na nemovitosti osob zúčastněných na řízení a z toho vyplývající dopad na ovzduší ve dvoře, resp. v atriu u domu stěžovatelky a zdravotní problémy jí samotné a její rodiny. Krajský soud v Brně měl

v případě, že by shledal rozpor mezi znaleckým posudkem předloženým stěžovatelkou a odborným vyjádřením J. A., na které soud v odůvodnění svého rozsudku odkázal, nařídit vypracování nového znaleckého posudku. V doplňujícím vyjádření stěžovatelka setrvala na své dosavadní argumentaci vyjádřené v řízení před krajským soudem a v kasační stížnosti.

[19] V dalších vyjádřeních osoby zúčastněné na řízení i stěžovatelka setrvaly na své dosavadní argumentaci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Předně se kasační soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti i bez námitky stěžovatele (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011-32, a tam citovaná rozhodnutí). Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů například tehdy, pokud se soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl navržené důkazy a ani řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl. Tyto judikatorní závěry obdobně platí i pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů.

[23] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal řádně s namítanými argumenty ohledně nevhodně umístěného vývodu spalin. Ve správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Pokud krajský soud nesouhlasil se znaleckým posudkem vypracovaným znalcem D. K. a rozhodl se přiklonit k odborným vyjádřením předloženým osobami zúčastněnými na řízení, měl nařídit vypracování nového znaleckého posudku, který by postavil spornou situaci na jisto.

[24] Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku shledal, že se krajský soud se všemi žalobními body stěžovatelky řádně vypořádal. Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, jaké skutečnosti krajský soud považoval za rozhodné, a současně je také seznatelné, z jakých důvodů žalobu zamítl. Krajský soud hodnotil důkazy předložené v průběhu správního řízení, na které bylo znovu odkazováno v žalobě a navazujících vyjádřeních (konkrétně se jedná o znalecký posudek D. K. ze dne 15. 7. 2015 předložený stěžovatelkou, a dále o osobami zúčastěnými na řízení předložené dokumenty: revizní zpráva P. K., KOMINEX CZ, s. r. o., ze dne 16. 5. 2014 zabývající se spalinovými

cestami u přístavby rodinného domu sousedů stěžovatelky a odborné vyjádření zpracované znalcem v oboru požární ochrana, specifikace kominictví, J. A. dne 13. 10. 2015).

[25] Podle krajského soudu potvrdila zákonnost a nezávadnost umístění spalinové cesty z plynového kotle revizní zpráva a dodatečné vyjádření revizního technika i následně zpracované odborné vyjádření znalce J. A. Listiny obsažené ve správním spisu podle krajského soudu shodně potvrzují nezávadnost umístění odtahu spalin, a to až na jedinou – znalecký posudek D. K. Validitu tohoto posudku však krajský soud přesvědčivou argumentací zpochybnil a dostatečně osvětlil, proč z něj nemohl vycházet. Konstatoval totiž, že jsou závěry v něm uvedené značně nekonkrétní. Tuto určitou „vágnost“ posudku spatřoval v tom, že zde například není uvedeno, jaký vliv a účinek mohou mít okolní stavby a povětrnostní podmínky na ústí spalinové cesty, ani jaké podmínky pro přístavbu se zhorší a jakým způsobem. Navíc později zpracované odborné vyjádření znalce A. tyto závěry o údajném vlivu okolních staveb vyčerpávajícím způsobem vyvrátilo. Z těchto důvodů krajský soud přisvědčil žalovanému i znalci A., přičemž tyto úvahy jsou podle kasačního soudu zcela přezkoumatelné a nijak nevybočují z mezí zákonnosti volného hodnocení důkazů.

[26] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že nenechával vyhotovovat nový znalecký posudek, neboť obecné a neurčité závěry znaleckého posudku D. K. podle jeho názoru nelze vnímat jako řádně zpracovaný znalecký posudek, který by mohl být s odborným vyjádřením J. A. v rozporu (resp. mu konkurovat). K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze zásady volného hodnocení důkazů nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108). Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu je s ohledem na výše uvedené nedůvodná.

[27] Stěžovatelka vznáší první skupinu námitek, které se zabývají nevhodně umístěným odtahem spalin na stavbě osob zúčastněných na řízení. Stěžovatelka konkrétně namítá, že emise z kotle budou v důsledku toho významně zasahovat do jejích práv. Zaprvé, emise mají nepříznivý dopad na zdraví její rodiny. Zadruhé, povolená změna stavby *de facto* zabraňuje stěžovatelce dostavbu zimní zahrady na její nemovitosti. Její realizací by totiž dopady stavby sousedů na zdraví její rodiny ještě znásobila.

[28] Nejvyšší správní soud považuje námitku nepříznivého zdravotního stavu za závažnou. Stejně jako krajský soud má však i kasační soud za to, že osoby zúčastněné na řízení doložily nezávadnost odtahu spalin z kotle. Stěžovatelka oproti tomu závadnost odtahu kotle neprokázala. Současně Nejvyšší správní soud z obsahu spisu nezjistil, že by samotná fakticita stavebního řešení byla ve zjevném rozporu se zájmem na zachování příznivého prostředí bez negativních vlivů na zdraví stěžovatelčiny rodiny.

[29] Současný nepříznivý zdravotní stav rodinných příslušníků stěžovatelky, který stěžovatelka doložila lékařskými zprávami, tak nebyl s to zpochybnit zákonnost vydaného dodatečného povolení stavby. Nelze přitom opomenout, že v doplnění posudku poukázal znalec A. na v obecné rovině neuspokojivý stav ovzduší v Bílovicích nad Svitavou, přičemž za jeho původce označil zejména spalování pevných paliv. V nyní projednávaném případě stavebníků se však jedná o spaliny z plynového kotle, jejichž dopady jsou mírnější.

[30] S touto námitkou úzce souvisí kasační bod stěžovatelky, že měly být negativní dopady ústí spalin posuzovány s ohledem na plánovanou realizaci přístavby zimní zahrady. Tuto přístavbu stěžovatelka považuje (v soudním řízení) za platně umístěnou územním rozhodnutím z roku 1988.

[31] Stěžovatelce bylo stavebním úřadem sděleno, že toto územní rozhodnutí Místního národního výboru v Bílovicích nad Svitavou z roku 1988 na umístění přístavby zimní zahrady již pozbylo platnosti. V důsledku těchto informací od stavebního úřadu (ze dne 4. 8. 2014, č. j. 1220/2014/BNS/SÚ) požádala o vydání nového společného územního rozhodnutí a stavebního povolení stavby na zimní zahradu, které však následně vydáno nebylo.

[32] K tomu kasační soud uvádí, že podle § 40 odst. 1 „starého" stavebního zákona č. 50/1976 Sb. je územní rozhodnutí platné 2 roky, nestanovil-li úřad lhůtu delší. Nepozbylo však platnosti, pokud byla v těchto lhůtách podána žádost o stavební povolení nebo povolení k terénním úpravám a pracím podle tohoto zákona (§ 71 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.), nebo bylo-li započato s využitím území ke stanovenému účelu. Právě to se v případě stavby stěžovatelky stalo, což vyplývá z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 21. 11. 1990, č. j. 842/90 - 277. O dodatečné povolení bylo požádáno dne 31. 5. 1990, tedy před uplynutím dvouleté lhůty.

[33] V obecné rovině lze proto konstatovat, že ačkoliv nebylo územní rozhodnutí konzumováno v celém rozsahu, pro zachování jeho platnosti postačí, pokud bylo konzumováno alespoň částečně. Rozhodnutí o umístění stavby ze dne 3. 6. 1988, č. j. 440-126/88, je tedy přes jeho částečnou konzumaci stále platné v celém rozsahu.

[34] S odkazem na žádost z roku 2014 o vydání (nového) společného územního rozhodnutí a stavebního povolení stavby na zimní zahradu však stavební úřad v průběhu správního řízení odkazoval na skutečnost, že přístavba zimní zahrady doposud nebyla ani umístěna, viz zamítnutí námitek na straně 25, kde výslovně uvedl, že: *„stavba „zimní zahrady" na pozemcích p.P. není předmětem tohoto řízení - tím, že někdo bude chtít v budoucnu něco stavět, nelze omezovat rozestavěnou stavbu."* Na str. 32 rozhodnutí žalovaného je k tomuto ve vztahu ke znaleckému posudku předloženému stěžovatelkou uvedeno: *„Znalecký posudek byl vypracován s ohledem na plánovanou přístavbu zimní zahrady k rodinnému domu odvolatelky č. p. 489. K tomu KrÚ sděluje, že tato přístavba nebyla doposud stavebním úřadem ani umístěna. Jedná se tak o doposud neexistující přístavbu, o jejíž možnosti nebylo doposud rozhodnuto."*

[35] Z výše uvedeného je patrné, že správní orgány v rámci vypořádání stěžovatelčiných námitek nezohlednily územní rozhodnutí ze dne 3. 6. 1988, č. j. 440-126/88, jehož platnost byla kasačním soudem aprobována, a které tudíž mohlo být relevantní pro posouzení jejích námitek. Podle stěžovatelky totiž toto rozhodnutí umisťuje i zimní zahradu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka uvedla výslovně rozpor změny stavby před jejím dokončením s rozhodnutím o umístění stavby z roku 1988 teprve až k žalobě. Krajský soud následně dospěl k závěru, že se ani rozhodnutí o umístění stavby z roku 1988, ani dodatečné povolení stavby ze dne 21. 11. 1990, na stěžovatelkou

plánovanou přístavbu zimní zahrady nevztahují, a to z důvodu, že se týkají přístavby na pozemku parc. č. X.

[36] Jak již bylo výše naznačeno, správní orgány se měly zabývat platností územního rozhodnutí z roku 1988 jako předběžnou otázkou, resp. posouzení územního rozhodnutí představovalo úsudek o předběžné otázce pro vydání rozhodnutí o změně stavby před dokončením sousedů stěžovatelky (osob zúčastněných na řízení). Skutečnost, že tak neučinily, by mohla představovat vadu řízení.

[37] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze totiž kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“* Nejvyšší správní soud se tak musel nutně zabývat tím, zda taková vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Jen tehdy by totiž mohl správní rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení zrušit.

[38] Při nahlédnutí do územního rozhodnutí a dodatečného stavebního povolení nicméně dospěl kasační soud k závěru, že zohlednění jeho obsahu by na nedůvodnosti stěžovatelčiny námitky nemohlo nic změnit. Územní rozhodnutí neumisťovalo zimní zahradu v atriu. Ač tedy bylo platné, nebylo překážkou povolení sousední stavby osob zúčastněných na řízení.

[39] Ze správního spisu je patrné, že rozhodnutím o dodatečném stavebním povolení, kterým byl naplněn požadavek (byť částečné) včasné konzumace územního rozhodnutí, bylo povoleno provedení přístavby garáže s terasou při východní části st. parcely č. X, jež s osobami zúčastněnými na řízení nemá společnou hranici, a dále přístavby obytné části domu navazující na hranici pozemku osob zúčastněných na řízení st. parc. č. X.

[40] Zaprvé, pokud by stěžovatelka skutečně plánovala realizovat „zimní zahradu“, došlo by tím pravděpodobně k uzavření objektu ze všech stran a imise z komína by se dovnitř ani nemohly dostat.

[41] Jestliže však stěžovatelka namítala doslovně to, že zásah do jejích práv a zdraví její rodiny spočívá v přítomnosti spalin „v uzavřeném atriu“ rodinného domu a že všechny emise „sedají do dvora jako pokličkа“, kasační soud stěžovatelce nemůže přisvědčit. Přístavba umístěná územním rozhodnutím z roku 1988 a schválená dodatečným stavebním povolením přímo navazuje na dům, resp. k němu přiléhá a nevytváří zde prostor atria, který stěžovatelka popisuje.

[42] S ohledem na to by zohlednění existence těchto rozhodnutí stavebním úřadem *nemohlo nic změnit* na nedůvodnosti námitky stěžovatelky, a kasační soud proto nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[43] Ze všech podkladových materiálů je patrné, že výpusť spalin odpovídá zákonným požadavkům. Nepřiměřené dopady jejího umístění se stěžovatelce s ohledem na výše uvedené nepodařilo prokázat. Ostatně stěžovatelkou namítaný posudek D. K., jehož ucelenost a relevantnost byla správními soudy zpochybněna, ve svých závěrech o negativním dopadu rovněž počítal s realizací atria.

[44] Další skupina kasačních námitek směřuje na to, že nedošlo ke zjištění skutečné výšky stavby povolené osobám zúčastněným na řízení.

[45] Krajský soud nicméně vycházel z kopie technické zprávy k zaměření výšek budov zpracované Ing. V. dne 14. 3. 2016, kterou stěžovatelka soudu zaslala. Vyplývá z ní, že výška stavby osob na řízení zúčastněných činí 6,63 m. Součástí správního spisu je i zaměření výškových poměrů na objektu T. č. p. X ze dne 5.5.2016 zpracované Ing. O. a Ing. S. (GB – geodézie, s. r. o.). Z tohoto zaměření vyplynulo, že výška stavby osob na řízení zúčastněných činí 6,65 m. Odchylku mezi měřeními krajský soud považoval za zanedbatelnou a Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením ztotožňuje.

[46] Podstatné je, že údaj uvedený stěžovatelkou, tj. výška budovy 7,03 m, se v žádné ze zpráv o měření stavby přímo nevyskytuje. Takovou výšku stavby 7,03 m dovozuje toliko Ing. arch. Š., která v místě stavby žádné měření neprováděla, ale na základě geometrického měření provedeného Ing. V. (tedy toliko zprostředkovaně z existující zpracované dokumentace) dovodila, že stavba není vysoká 6,63 m, jak je uvedeno v technické zprávě k zaměření výšek budov zpracované Ing. V., nýbrž 7,030 m. Námitka o nezákonném zásahu do dřevěného obložení domu je tak nedůvodná. Tvrzení o požární nevhodnosti styku obou staveb stěžovatelka žádným způsobem nedoložila, přičemž zpráva o požárně bezpečnostním řešení stavby osob zúčastněných na řízení z března 2015 potvrzuje požární bezpečnost stavby jako celku. I tato námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[48] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[49] Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[50] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost a soud neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[51] Stěžovatelce byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), přičemž hradí toliko účelně vynaložené náklady. Soud proto určil odměnu advokáta částkou 3.100 Kč za dva úkony právní služby společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč, a to za sepsání kasační stížnosti a repliky k vyjádření osob na řízení zúčastněných podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že je advokát plátcem DPH, byla citovaná částka zvýšena o tuto daň. Celková částka 8.228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu